

Propast vlastních přání.

Kdekoliv jsou pozemskému člověku poskytnuta slova ze Světla, tam chce při jejich pochopení vložit smysl ze svých pozemsky lidských zvyklostí a táhne tím tato slova do úzkého okruhu **svých** očekávání a přání. Aniž by se změnilo jejich **slovní znění**, přece je tím snižuje, protože zapomíná, že taková slova nevychází z lidského myšlení, nýbrž přichází z **té** výše, která je pro jeho chápání nedosažitelná.

On se však také proto nesnaží alespoň jednou v takových případech **změnit** svůj způsob myšlení, pokusit se nějakým způsobem sledovat **tuto cestu**, kterou Slovo k němu **sestoupilo**, nebo to alespoň položit za základ své snahy o pochopení, nýbrž ve své domýšlivosti jednoduše předpokládá, že Bůh musí k němu mluvit z **lidského stanoviska**, pokud mu chce sdělit něco, co je k jeho spáse.

Nemá vůbec žádný účel vzpírat se vůči této skutečnosti; neboť tomu tak **je**, jak se to denně stále znovu opakuje!

Avšak právě **to** se stane člověku zkázou; neboť tím nikdy nepřijal podávanou mu ruku ke vzestupu a musí nyní v důsledku posledního vzájemného působení na sobě prožít, že ruka se stáhla zpět, kterou doposud nechával bez povšimnutí stranou, aby ji hrdě obešel v bludu snahy o vlastní vědění.

A právě **pak** ji již více nenalezne, i kdyby se jí rád chopil v hodině své nouze!

Je to však **tak** pronikavé a tak důležité pro každého člověka, aby upustil od této pohodlnosti a této domýšlivosti, že o tom musím stále znovu mluvit, abych se pokusil podat to lidem takovým způsobem, že mi porozumí; neboť bez této změny **od základu** nejsou schopni duchovně opět stoupat, přestože se to snaží předstírat v tak mnohé formě.

Formy, které oni sami vymysleli, jsou přece všechny falešné a musí se nyní rozpadnout. Lidé budou při tom propadat zoufalství a pak choří na těle a na duši zahynou, pokud se ještě dříve **poslušně jako děti** nedonutí podříditi Slovu Pravdy a **vš**í silou, která jim zůstala, nebudou namáhavě opět šplhat vzhůru od stupně ke stupni, z nichž ve svém vzdorovitém chtění vědět vše nejlépe nepozorovaně sklouzli dolů!

Falešné myšlení skrze pokřivení pozemského rozumu!

Je nesmírně smutné, že se všude právě **tyto** hlavní chyby lidí ve všem jejich myšlení tak nápadně tlačily do popředí a při tom jim rozmazaly jasnost rozhledu.

Cokoliv on také myslí, kdekoliv chce také zkoumat, nenechá ho jeho vlastní domýšlivost přijít k Pravdě, protože on sám tím stojí na falešné půdě, ze které **nemůže** nikdy správně myslet, i kdyby se o to poctivě snažil.

A tak klesne nyní většina všech lidí také do propasti, aniž by to tušili, aniž by začátek pádu zpozorovali.

Tento okamžik je však již zde, on teprve nepříjde. U většiny lidí již nějaký čas pád probíhá a oni tento pád také již více nebudou moci zastavit, protože k poznání dojdou příliš pozdě;

neboť nedbali na to, co by je ještě v pravý čas nechalo přijít k záchraně, protože své pohledy upírali v očekávání a v naději své ješitnosti tomu odpovídajícím **falešným** směrem.

Avšak i kdyby se konečně chtěli obrátit, pak by již více nemohli dosáhnout záchrany; neboť se mezitím rozevřela propast, která se nedá překlenout, zatímco oni sami jsou již staženi příliš daleko vírem zničení, který je ze svého sajícího proudu více nepustí.

Tak podlehnou veliké masy svým omylům, které samy chtěly, protože ve skutečnosti byly jen nejvěrněji poslušné svým vlastním přáním a všemu jinému věnovaly nepatrnou pozornost.

A tato vlastní přání, která vládnu po tisíciletí, která člověk s velikou péčí ošetřoval a pěstoval, se již **tak** skrze tuto péči zakořenila, že se tlačí do **všeho**, že dokonce i to nejlepší chění je již při svém vzniku protkáno zlem, aniž by člověk něco z toho sám pozoroval.

Nevěří tomu, i když se mu to ukáže, nepovažuje to za možné, a přece je to tak, čeká to neustále v úkrytu a neočekávaně to pronikne, vynutí si působení, často právě tehdy, jakmile jde o to, být nezištným, jak to služba Bohu vyžaduje.

A protože v říši tisíce let má existovat již jen služba **Bohu**, jako základní prvek ve všem působení, jako vůbec základní podmínka možnosti bytí, tak si můžete představit, co při tom musí vzniknout, co takové lidstvo čeká! Je to něco, co si ani ti nejvážnější mezi hledajícími nebo mezi těmi, kteří se domnívají, že již našli, nejsou schopni představit. A přece stane se to skutkem, dalekosáhlým, třídícím, soudícím!

Vy všichni jste do toho zahrnuti; neboť ani vy jste ještě **nepoznali** tuto vážnost nadcházejícího dění a požadavků, které Bůh na vás klade.

Z tohoto důvodu k tomu přistupuji dnes ještě jednou; neboť nyní je zde čas, ve kterém se musíte osvědčit ve všem, i v tomto.

Tato stále se opakující nutnost napomínání je již pro mne bezútěšná; neboť jen zřídka kdy nacházím pro to pochopení a vy lidé si na to zvykáte. Protože se tak děje často, zdá se vám to příliš známé, a tím se domníváte, že jste to již pochopili. Avšak slova leží nepoužita ve zcela skrytém koutu vaší duše, čekající ještě na vzkříšení.

Nedbáte jich, protože je můžete mít stále znovu, jak tomu alespoň věříte, a pak především proto, že se vám skutečně nelíbí. Jsou vám nepohodlná, a proto se to jeví tak, jako by vás unavovala a nemohla dát nic nového, a z tohoto důvodu zůstávajíce prázdní jdete okolo, abyste rychle odbočili na jiné myšlenky. Vím to dobře. Avšak přesto chci na tuto pro vás tak důležitou a nutnou podmínku změny ještě jednou poukázat, i když věříte, že o tom máte přesnou vědomost.

Nevíte **nic!** Neboť o nevědomosti podáváte stále znovu nový neklamný důkaz.

Vezměme nejprve jednou Slovo, Poselství! Nevybírám zde jednotlivé případy mezi vámi, nýbrž je to přece s většími nebo menšími změnami v podstatě u všech lidí stále znovu zcela přesně totéž, i když se při tom také vnější formy někdy ukazují výrazně odlišně. Jsou pak jen přizpůsobeny příslušným

pozemským poměrům jednotlivců a jejich stupni vzdělání a zkušenostem.

Domýšlivé posměváčky a duchovně líné při tom zcela vyloučíme; neboť ti soudí se tím již beztak sami a nepřichází pro budoucnost již v úvahu. O nich tedy nepotřebujeme vůbec mluvit.

Vezměme proto vážně Světlo hledající a **duchovně** ještě čilé.

Představte si, že takový člověk přijde do styku se Slovem Poselství. **Musí** se ho dotknout a také se ho nějakým způsobem **dotkne**, protože u **ducha** to není vůbec jinak možné, jakmile až k němu pronikne Slovo, které přichází ze Světla. Každý **duch** je slyší, pokud není příliš zazděn nebo již nespí.

Člověk prožívá při tom radost nebo úlek, pohrouží se do Slova a při tom je snad pozná. Vezměme nyní ty, kteří je ke své spáse **poznali**.

Jsou proniknutím Slova hluboce dojati, cítí se osvobození, povzneseni. Připraveni nahlédnout své chyby, polepšit se, prosí o radu, o sílu a rádi vedou řeči o svých nesnázích, ať už ústně, nebo písemně. Nesnázích ponejvíce pozemského a jen velmi zřídka **duchovního** druhu. Nesnázích, které oni zavinili, k nimž oni dali příčinu.

A nezapomeňte, to jsou ti **dobří**, taková, kteří chtějí Slovo přijmout a změnit se! Podívejte se sami: při poznání přijdou okamžitě s prosbami, ve kterých se zachvívá očekávání splnění! To nazývají chtěním **sloužit** Bohu!

Podle svého mínění mají veliké „dobré chtění“ a to ostatní

má nyní učinit síla Světla. Nebo ... musí? Ano, podle jejich mínění je slovo „musí“ již správné, to znamená podle jejich nejvnitřnějšího mínění! A Světlo musí podle jejich očekávání také pomoci **způsobem**, jaký si **oni přejí** a představují! Jejich myšlenky jsou přece přání a jejich tichá přání jejich nevyslovené, sotva ujasněné myšlenky.

To nejlepší a to největší, co člověk podle svého mínění může dát Stvořiteli a Udržovateli, je to, že před ním poklekne a v odevzdanosti zvolá:

„Zde máš mou duši, Pane. Nalož s ní podle své vůle!“

To je člověku to nejvyšší, co je schopen učinit, současně to nejpokornější a nejlepší, také to správné, ... **podle jeho pozemského mínění!**

Avšak **není** tomu tak! V tomto jeho jednání spočívá jen pohodlnost a lenost jeho ducha, které tím přichází k výrazu!

Bůh nechce, aby při tom musel jednat za člověka, nýbrž vždy jen **člověk** má to **sám** pro sebe vykonat! Má se vši silou namáhat konečně naplnit zákony Boží! Musí se dát cestou, kterou mu ještě jednou ukazuje Slovo Pravdy.

Jak pošetilí jsou přece lidé, a přesto jak dovední v klamání sama sebe v tom, co jim má být a také musí zůstat tím nejdrahocennějším, pokud chtějí smět ještě nadále požívat milosti svého Boha.

Faleš a pokřivení ve **všem** konání a myšlení těchto pozemských lidí je tak strašlivé, že by se kvůli nim muselo úzkostlivě klesat na mysli, pokud by nebylo vědomí o očištné

bouři, která nyní zaduní v síle Světla k záchraně těch, kterým ještě skrytě doutná malá jiskra jejich **ducha** pod nadcházejícími troskami všech lidských omylů.

Takováto jiskra bude bouří buď roznícena, nebo uhašena, vždy podle touhy a chtění této jiskry.

A navzdory hluboké vážnosti této doby snaží se člověk ještě vždy zasouvat svá malá vlastní přání a své vlastní vědění do soukolí velikého působení stvoření, aby sám zformoval podle svého smýšlení **ta** splnění, která přichází z všemohoucnosti Boží!

Avšak toto všechno nechťejí si nikdy přiznat za žádnou cenu! Naopak, lpí pevně na myšlence, že jejich falešné konání **je již** prvním krokem k přeměně. A tento krok označují za pokoru, jsou hrdí na svou důvěru v pomoc ze Světla, kterou si vyprošují a na kterou čekají.

Ve skutečnosti se však při tom již opět do prvního kroku přimísilo vlastní zkázonosné přání a velmi jej zkalilo svou vzrůstající vůlí!

Lidé z toho nepozorují nic. Jsou zklamaní, pokud pomoc pro ně nenastane ihned viditelně, přestože na miskou vah hodili jen své „chtění“ a jinak nic! Toto „chtění“ bylo již pro ně skutkem, avšak postačovalo jen k „**prosbě**“, což již považují za něco zcela obzvláště velikého.

Nepochybně je **v tomto** toto „dobré chtění“ v nynější pokřivenosti již něčím velikým a také zřídkačným, avšak to nestačí ke splnění **požadavku**, který Bůh nyní klade na lidstvo k jeho spáse! Jen nejpřísnější, nejbezohlednější **požadavek** může přinést

lidstvu ještě vůbec nějakou záchranu, protože jinak nemůže dojít k probuzení a brzy by opět kleslo zpět do starého, falešného a do duchovní lenosti.

A Bůh **požaduje! Požaduje** nyní od vás, dříve než opět něco dá, protože vy jste se přece nechtěli dobrovolně rozhodnout využít **Jeho** cesty, které nechal pro vás vetkat do stvoření! A které jediné jsou podle **Jeho** vůle.

Dobré chtění lidstva není k užitku, pokud toto chtění není proměněno v **čin**. V čin proměněno lidmi **samými**, dříve než předstoupí před Boha s novými prosbami!

To stojí zcela jasně v Poselství jako **základní podmínka**. Lidé sami musí nyní jednou **dokázat** skrze svou provedenou námahu, jak vážně to myslí se svou vlastní záchranou!

Jen **pak** vezme je Pán ještě jednou na milost. To je však rozhodně něco jiného, zcela jiného, než jak si to lidé chtějící dobro snaží představit! A na to jsem více než jednou výslovně poukázal v Poselství.

Kdo nechce splnit, aby se **sám** namáhal, **sám** za sebe zápasil, ten také není již více hoden pomoci!

Jen v poctivém zápase a v námaze přijde pomoc v síle, jinak se nedostaví.

Jen v zápase, v **činu** otevře se každý člověk **správným** způsobem, takže síla a tím pomoc může do něj proudit.

Síla **je** pomoc, pokud ji využije, tedy **použije!** Avšak nikdy jinak než ve svých **činech!** Lidé se mají změnit a **pak** přijít, avšak

nemají přicházet, aby se **dali** změnit!

Jak se má člověk změnit, **co** při tom má dělat, stojí přesně objasněno v mém Poselství!

Jestliže to v něm **chce** najít, tak to také **najde**, v každém případě. V žádné životní situaci nenechá mé Slovo hledajícího bez vysvětlení, ať už je to cokoliv.

Kdo se tudíž přichází ptát, ten nepochopil Poselství, nezkoumal v něm dosti hluboko a vážně. Ten to také nemyslí dosti vážně se svým **hledáním**! Nedává si takovou **námahu**, která je podmínkou, pokud mu má být pomoheno. Proto také bude muset na pomoc čekat marně.

To si zapamatujte vy, kteří se nazýváte hledajícími! Najdete v tom pro čilost samotného ducha měřítko, kterým se nemůžete zmýlit.

Otázky jsou jen pohodlností toho, kdo sám má Poselství v rukou. Nehýbá se dostatečně, jinak by mu nezůstala ani **jediná** otázka.

Hledáte-li, tak **musíte** najít, co pro sebe potřebujete! Avšak hledat, tedy namáhat se, musíte již vy.

A v **námaze** naleznete **duchovní prožitek**, který nutně potřebujete, pokud chcete pro sebe získat prospěch z mého Slova! Neboť kdybych vám chtěl neustále vysvětlovat také všechny vaše otázky, kdybych každého člověka vyučoval sto let, nemohl by z toho mít žádný prospěch; neboť by tak přesto nic **neprožil**!

V trvalém úsilí vpřed ve svém chtění vědět nemůže vůbec přijít k prožití toho, co se učí. Každé naučené slovo se musí napřed stát činem! Jedině v činnosti, ať už také jen duchovní, se to může stát **vlastnictvím** jednotlivce!

Z tohoto důvodu nemá žádný účel chtít ode mne slyšet stále opět něco nového. Řekl jsem toho již dost, tolik, že celé vaše pozemské bytí nestačí k tomu, abyste řečené uskutečnili **v** sobě, tím méně **navenek!**

Jednejte však nejdříve podle toho, co jsem vám **doposud** řekl! Vy však s tím otálíte, chtějící se nejprve dozvědět ještě mnohem víc, pokud možno **vědět všechno**, dříve než se sebou samými učiníte skutečný začátek.

Přece máte přitom vždy co dělat, abyste si to nové vštípili do svého porozumění. K prožití již řečeného nezůstane vám při tom žádný čas. A tak promeškáváte **všechno!**

Zanechte nyní pachtění po novém; neboť můžete přece začít jen s **malým**, pokud chcete všechno **zcela** naplnit, jak to **musí** být.

V celém tomto stvoření není žádného splnění bez začátku, následujícího trvalého růstu, který žene k rozkvětu a plodům, které v sobě opět nesou nový vývoj.

Tak, jak se **nyní** ukazujete, může se vám vést jen jako pozemskému tělu, které se musí stát líným, jakmile je **přesyceno!** Není to jinak možné. Jen zčerstva začít, skromně a pokorně, a teprve **pak** pozvolna, avšak jistě jít **vpřed** ve vědění!

Jinak nemůžete dosáhnout ničeho, protože **všechno** v

Poselství je pro pozemské lidstvo **nové**, i když se vám tak mnohé v něm jeví jako známé. Avšak se to tak jen **jeví**, protože s ním zacházíte příliš povrchně.

Pokud to **správně** pozorujete, v pilném snažení čilého ducha, je to **nové**!

Pohněte se jen **sami** a nepřicházejte ihned s otázkami o tom, co vám překáží a co vás tíží, pod čím v této době musíte trpět. Nejprve přijměte správně mé **Slovo** a snažte se je v sobě **prožít**, pak se všechno jistě obrátí!

Ostře se proto pozorujte a pamatujte, abyste byli schopni odložit sklon k vlastním přáním ve službě, čehož přirozeně dosáhnete, teprve když dokážete tuto pro vás osudnou chybu rozpoznat.

Není to těžké, jakmile se z pohledu Slova Poselství sami pozorujete s neúprosností, kterou **musí** každý vážně hledající a ke světlým výšinám usilující **sám proti sobě** použít, pokud své hledání a své úsilí myslí poctivě.

To je ten první, těžký krok, který při splnění všechno ostatní pak ulehčí. Seberte jen sílu a odvalu to učinit, pak vám všude vykvete pomoc, aniž byste o ni museli ještě zvlášť prosit.

Pak dojdete k tomu, že budete svému Bohu muset koktat už jen dík a vždy opět jen dík, zatímco se všechny prosby samy od sebe stanou zbytečnými.

Nuže jděte a takto jednejte, aby mír a radost mohly přebývat s vámi!